

VAN ZOYS TOT SOEST

TIJDSCHRIFT VAN DE „HISTORISCHE VERENIGING SOEST“

7e jaargang nr. 3 - winter 1986/'87

Foto omslag
Het Veerhuis aan de Kleine Melm, gesticht in 1681.
Gravure van rond 1800

foto Prentencabinet

Historische Vereniging Soest
Opgericht 8 mei 1980

Bestuur:

Voorzitter : P.J. van Doorn, Schoutenkampweg 113, Soest
Secretaris : Mevr. E. Stolwijk, Kruisweg 2, Soest
Penningmeester : J.Th. van der Putten, Leeuwerikweg 30, Soest
Overige leden : P.J. van den Breemer, Vosseveldlaan 21, Soest
A.J. van den Dijssel, Lange Brinkweg 11, Soest
J.E.J. Hilhorst, Plasweg 57a, Soest
W.C.J.M. Peters, Van Mecklenburglaan 24, Soest
W. Schimmel, Steenhoffstraat 73, Soest
G. Staalenhoef, Aalsmeerweg 32 III, Amsterdam
Redactie : P.J. van den Breemer, Vosseveldlaan 21, Soest
Vormgeving : F. Elsmann, Bachweg 66, Amersfoort

Alle rechten voorbehouden.

Overname uit deze uitgave is alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur van de Historische Vereniging Soest.

De contributie bedraagt f 30,- per jaar.

Betaling is mogelijk op:

de postrekening van de penningmeester Historische Vereniging Soest,
nummer 54.59.21.8.

dan wel op de bankrekening van de vereniging bij de Rabobank te
Soest, rekeningnummer 3599.02.235. (Giro van de bank 212775)

In het laatste nummer van 'Van Zoys tot Soest' van dit jaar wil ik even stilstaan bij het werk van de redactie van dit tijdschrift. De leden daarvan verzetten veel werk en het resultaat van hun arbeid is een tijdschrift, dat door velen met plezier wordt gelezen. Het blad is niet alleen een bindende factor binnen onze vereniging, het heeft tevens een representatieve functie naar buiten toe. Uitvoering en inhoud staan mijns inziens op een hoog peil.

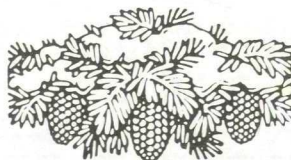
De aan het begin van 1986 gestarte periodieke bijeenkomsten kunnen zich helaas nog niet in die belangstelling verheugen die het bestuur bij de start daarvan voor ogen stond. De kwaliteit van deze bijeenkomsten heeft daar gelukkig niet onder te lijden en het bijwonen van een dergelijke avond is zeer de moeite waard.

Op 22 augustus 1987 zal onder auspiciën van onze vereniging in het kader van het door het Groot Gaesbeeker Gilde te organiseren Landjuweel Soest een historische optocht worden gehouden. Het bestuur heeft daartoe een commissie in het leven geroepen, die de organisatie van deze optocht voor haar rekening neemt. De leden van deze commissie wens ik veel succes bij hun werkzaamheden in het komende jaar.

Mede namens het bestuur wens ik u en de uwen heel gelukkige kerstdagen, een goede jaarwisseling en een heel voorspoedig 1987 toe.

P.J. van Doorn

december 1986

JOHANNES GIJSBERTUS HILHORST

Het totaal onverwachte overlijden van Jan Hilhorst, op een leeftijd dat men nog volop plannen maakt, heeft allen die hem gekend hebben met ontsteltenis getroffen.

De grote belangstelling die is betoond tijdens de diverse bijeenkomsten ter zijner nagedachtenis geeft aan op welke wijze Jan, onder uiteenlopende groeperingen, veel vrienden heeft gemaakt.

Omdat dit waarschijnlijk niet algemeen bekend is wordt hier een facet speciaal belicht, namelijk zijn aandeel in de werkgroep Genealogie.

In het begin van mijn genealogisch onderzoek (in de jaren 1951/'52) reisde ik voor het eerst van Amsterdam naar het mij dan nog nagevoeg onbekende Soest, omdat daar volgens informatie de stamboerderij van de familie Stalenhoef stond.

Na enige rondzwervingen kwam ik in de Birkstraat terecht en daar wees een van Jan's zusters mij op enkele personen die in de verte op een aardappelveld bezig waren.

In dat aardappelveld ontmoette ik Jan voor de eerste keer en werd het contact gelegd dat nu zo abrupt is afgebroken.

Veelvuldig zijn in de loop der jaren gegevens en visies persoonlijk of schriftelijk uitgewisseld en toen ons genealogische groepje zich uitbreidde zijn wij verschillende malen zeer gastvrij ontvangen door Ton en Jan op de Stalenhoef.

Daarnaast behoud ik een speciale herinnering aan hun huwelijk te Houten dat ik, in gezelschap van de heer Heupers, mocht bijwonen.

Het zijn vooral de gastvrijheid en het enthousiasme van Jan geweest welke op mij stimulerend hebben gewerkt om het genealogisch onderzoek naar de Soester families voort te zetten.

Dit heeft mede geresulteerd in het opgaan van ons "groepje" als de werkgroep Genealogie in de Historische Vereniging Soest.

Wij ontmoetten op 14 oktober jl. Jan de laatste keer in onze kring. Op zo'n bijeenkomst moet de aandacht over meerdere aanwezigen verdeeld worden. Achteraf wordt spijt gevoeld niet langer met hem gesproken te hebben, thans beseffende dat dat de laatste mogelijkheid was.

Veel werk heeft Jan verzet aan het onderzoek naar zijn eigen familie, maar ook naar de geschiedenis van Soest, met name de boerderijen in de Birk, waarmede hij zo nauw betrokken was.

Zijn streven om zijn werk zo goed en volledig mogelijk te doen is de oorzaak dat slechts weinig door hem is gepubliceerd.

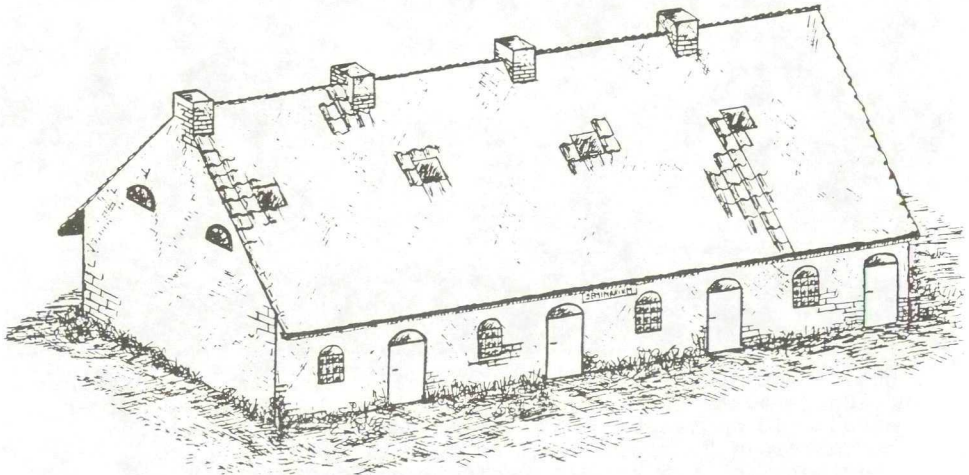
Wij achten het onze plicht te trachten datgene wat hij heeft vericht alsnog te publiceren als een postuum eerbewijs aan een oprechte en beminlijke vriend.

G. Stalenhoef.

HET "SEMINARIE" OP DE BUNT - HET HUIDIGE SOEST-ZUID door W.A. Klein

Inleiding

Een vraag met betrekking tot het Seminarie in Soest-Zuid doet in eerste instantie denken aan een plaats voor priesteropleiding, die er in het verleden geweest moet zijn. Niets bleek minder waar; het was nl. de naam voor een blok van acht éénkamerwoningen, bestemd voor armlastige oudere katholieken uit de buurtschap "de Bunt". De eerste informatie luidde dat dit blok woningen gestaan heeft op het terrein tussen het Driftje en de Verlengde Kolonieweg. Na de laatste oorlog werd op dit terrein het busstation voor de streekbussen van Tensen, met aansluitend parkeerplaatsen, aangelegd. Door de ontwikkelingen in Soest moest ook dit busstation wijken om plaats te maken voor het winkelcentrum Soest-Zuid. Een stukje Soest dat dus in de laatste halve eeuw wel heel grondig veranderd is, zoals vele delen van Soest.

Impressie van het "Seminarie" volgens beschikbare gegevens getekend door Carol van Doorn

De oorzaak hiervan is de ware bevolkingsexplosie die Soest beleefd heeft na de eerste wereldoorlog. Ter staving hiervan onderstaand de bevolkingscijfers van Soest naast die van Nederland:

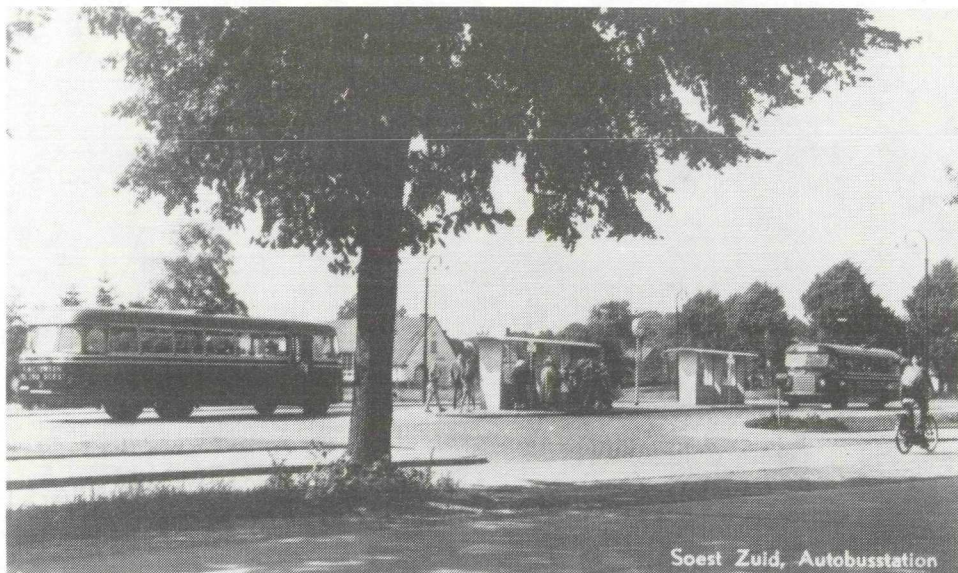
Soest		Nederland	
1854	3.000	1870	ruim 3,5 miljoen
1910	5.300	1910	ruim 5,8 miljoen
1930	15.000	1930	ruim 8 miljoen
1970	37.500	1970	ong. 13 miljoen

Hieruit blijkt dat de bevolkingsgroei van Soest tot 1910 ongeveer gelijke tred hield met die van Nederland.

Daarna verdrievoudigt zich de bevolking van Soest in 20 jaar terwijl die van Nederland met ongeveer 50% toeneemt. In de veertig jaren hierna neemt de bevolking van Soest nog eens twee en half keer toe, tegen Nederland ruim 60%. Al die mensen moesten woningen hebben zo-

dat er een grote bouwactiviteit ontwikkeld werd. Een flinke groei in de werkgelegenheid in deze sector.

Een gevolg is echter ook geweest dat vele karakteristieke Soester huisjes afgebroken werden en het aanzien van Soest grondig veranderde. Die veranderingen gaan nog steeds door. Daar betrekkelijk weinig is vastgelegd over de periode van het begin van deze eeuw is het zaak om door gesprekken met Soesters die deze periode uit hun jeugd gekend hebben te achterhalen en vast te leggen.

Soest Zuid, Autobusstation

Het busstation Soest-Zuid gezien in de richting waar het "Seminarie" stond. Op de achtergrond het gebouw Eltheto dat in de veertiger jaren gebouwd in opdracht van de Hervormde Kerk naast de beide "diaconie huisjes".

Hier bevindt zich thans het winkelcentrum Soest-Zuid.
Fotoarchief van de gemeente Soest.

Het onderzoek naar de gegevens over het "Seminarie" leverde zoveel op over de buurtschap de Bunt, dat dit verslag zich beperkt tot het Seminarie en zijn directe burens en dat in een volgend artikel de andere gegevens over de Bunt verwerkt zullen worden.

Het onderzoek

Uit de beschikbare literatuur bleek dat slechts Heupers in zijn boek "Soest in Grootvaders Tijd" een korte vermelding maakt van "het Seminarie". Uit de gevoerde gesprekken blijkt dat slechts enkelen zich konden herinneren dat dit de naam was die stond op een grijze steen, die in de zijgevel ingemetseld was. Daar bij allen het gebouw onder de naam Seminarie bekend was zal die naam verder gebruikt worden.

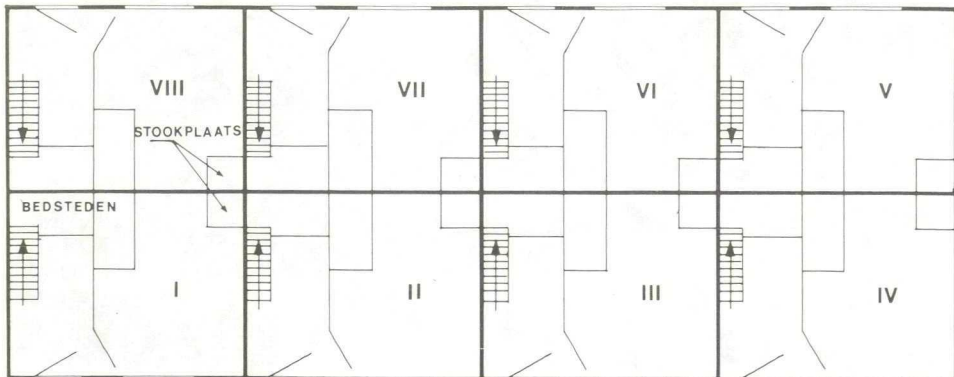
Op zoek naar het archief van de beherende instantie van het Seminarie, om daaruit basisgegevens te putten voor een artikel, werd in

eerste instantie gedacht aan de congregatie van de Zusters die, in het Sint Jozefgebouw, naast hun klooster, een opvang hadden voor oude armlastige mannen en vrouwen. Uit een gesprek met de Zuster, belast met het archief van "Onze Lieve Vrouw Ter Eem" bleek dat de bouwpastoor van de Petrus en Paulus Kerk, Pastoor Steenhoff, een overeenkomst met hun Congregatie aanging om na gereedkomen, het Sint Jozefgebouw te beheren. Boven in het gebouw waren, streng gescheiden, een mannenzaal en een vrouwenzaal.

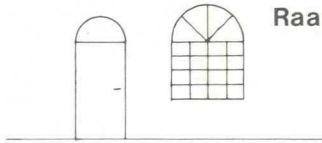
Beneden een meisjesschool, waar naast schrijven, lezen en rekenen vooral aandacht geschonken werd aan huishoudelijke vaardigheden. Met die activiteiten werd in 1869 begonnen. Met het Seminarie hadden zij geen bemoeienis, dit werd beheerd door de parochie Petrus en Paulus. Na afbraak van het Seminarie, wegens onbewoonbaar verklaring, werden de laatste inwoners opgenomen in het Sint Jozefgebouw.

Uit verder onderzoek bleek dat het oude archief van de Petrus en Paulus Kerk niet meer bestond. Een der voorgaande pastoors hield eens opruiming in zijn pastorie en gaf zakken vol oude archiefstukken mee voor de vuilverbranding. Archiefonderzoek was dus niet mogelijk en er werd voor het verdere onderzoek gebruik gemaakt van kaarten en gesprekken en er werd gezocht naar oude foto's. Ter vaststelling van de periode waarin het Seminarie gebouwd werd werden oude kaarten geraadpleegd. Hieruit blijkt uit een kaart van 1867 uit de gemeenten-atlas van Utrecht van Kuyper, dat op de plek van het Seminarie 4 kleine gebouwtjes stonden en op een topografische kaart die de situatie 1872/73 aangeeft is een langwerpig gebouw aangegeven.

Het Seminarie is dus tussen 1867 en 1872 gebouwd. Pastoor Steenhoff was op sociaal gebied zeer actief in zijn parochie. Vermoedelijk heeft hij gelijk met of kort na het gereedkomen van het Sint Jozef gebouw opdracht gegeven tot de bouw van het Seminarie. Waarom hij het in eigen beheer gehouden heeft was niet te achterhalen. Zoals reeds vermeld werden gegevens verzameld door gesprekken met Soesters die hun jeugd op de Bunt doorgebracht hadden. Velen hebben tot deze gesprekken toegestemd waarvoor ik hen zeer erkentelijk ben. Uit die gesprekken werd een beeld verkregen hoe het Seminarie er uit gezien moet hebben, hoe de indeling was en wie er woonden. Op grond van deze gegevens werd een schets gemaakt en een plattegrond getekend.

Plattegrond van het "Seminarie"

Raam van gietijzer, bovenkant klampaam

Deur met bovenlicht

Deze schetsen werden alle gesprekspartners voorgelegd, waardoor telkens meer details ingevuld konden worden. Bijgaande is het resultaat van hoe het gebouw er uit gezien moet hebben en hoe de indeling was. Tevens staat er bij vermeld wie er in de behandelde periode in woonden.

Aan de zijde van het Driftje woonden:

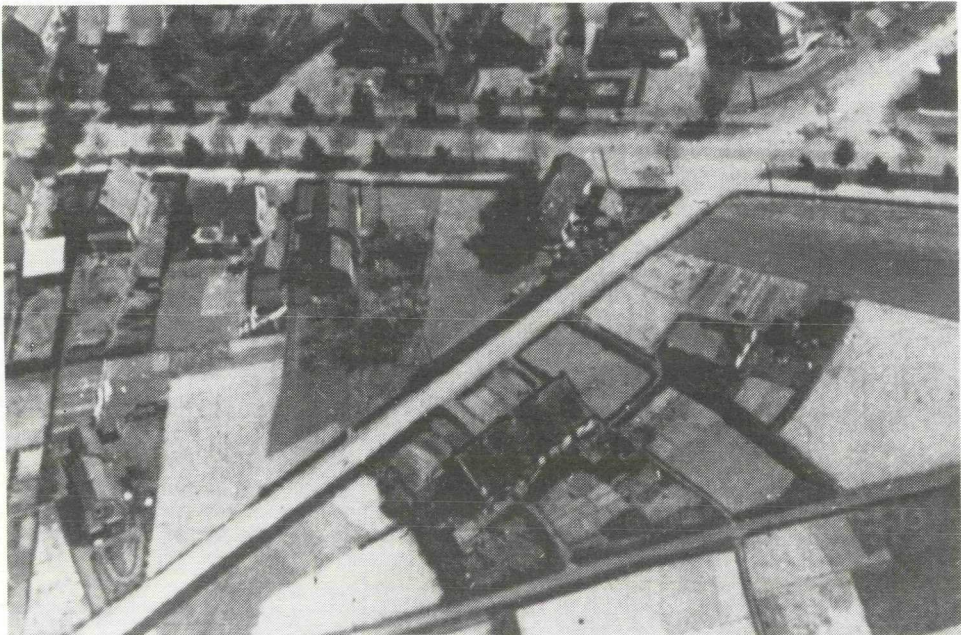
- I Klaas Buk
- II Mie Keu (Hilhorst)
- III Zwarte Hanna (Sezing)
- IV Ab Smeeing

Aan de zijde van de Verlengde Kolonieweg woonden:

- V Herman Dokter en Hanna Groen
- VI Klaas Pampus
- VII Teus de Voddeman (van 't Klooster)
- VIII Dropje (Hendrik van 't Klooster)

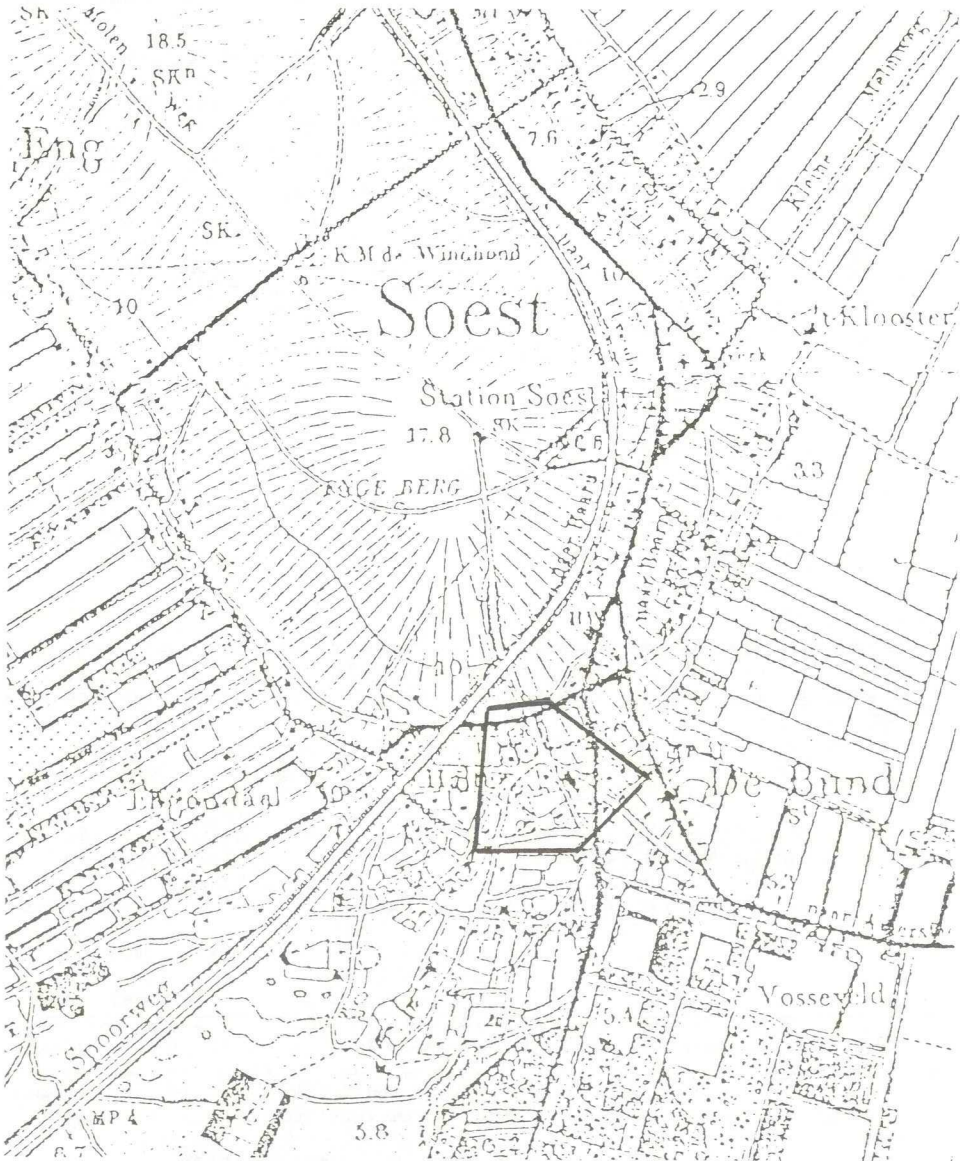
De exacte ligging kon worden vastgesteld aan de hand van bijgaande luchtfoto uit 1930 uit het gemeente foto-archief.

Ten aanzien van de loop van de wegen werd, met toestemming van de

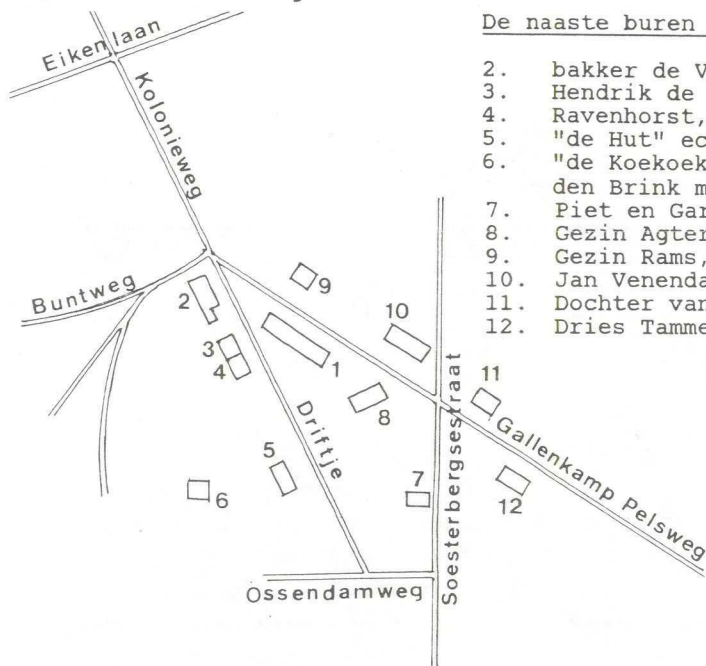
Luchtfoto van het Seminarie, midden onder, uit 1930.
Foto-archief van de gemeente Soest.

Topografische Dienst, gebruik gemaakt van bijgaande topografische kaart met de situatie 1905/06. Hieruit blijkt dat het verloop van de wegen geheel anders was dan thans. Voor de benaming van de straten zijn de huidige namen gebruikt. In het artikel over de Bunt zal op enkele van de oude namen ingegaan worden.

Topografische kaart 1905-1906

De reden waarom geen foto's, tekening of schilderijtje van het Seminarie gevonden werd, was dat het daarvoor veel te lelijk was. Het was vermoedelijk zoals vele oude boerderijtjes een éénsteensgebouw dat slecht onderhouden werd. Eind 1939 of in 1940 werd het onbewoonbaar verklaard en afgebroken.

De naaste buren van het Seminarie (1)

2. bakker de Vries
3. Hendrik de Bree kleermaker
4. Ravenhorst, gemeente-ambtenaar
5. "de Hut" echtpaar Meijer
6. "de Koekoek" Dit en Hent van den Brink met zoon Tiemen
7. Piet en Gartje van Hattem
8. Gezin Agterveld
9. Gezin Rams, timmerman
10. Jan Venendaal en gezin, kruidenier
11. Dochter van bakker van Ee
12. Dries Tammer, bijgenaamd bereboer

Het terrein is in de oorlogsjaren voor volkstuintjes uitgegeven doch deze gaven slechts een geringe opbrengst vanwege de zeer arme zandgrond waarop slechts buntgras wilde groeien, vandaar de naam voor de buurtschap.

Het Seminarie en zijn bewoners

De herinneringen die tijdens de gesprekken opgehaald werden zijn van hen die in hun jeugd op de Bunt woonden, in het eerste kwart van de 20e eeuw. Dat is lang geleden en er waren wel verschillen ten aanzien van wie waar woonde. Opgenomen zijn de namen van hen en de kamer waarin zij leefden, die de meeste gesprekspartners opgaven. Slechts enkelen waren in één of meer van de woningen geweest, want de meesten was het verboden om contact te hebben met de bewoners.

Na vele bijstellingen kon tenslotte bijgaande plattegrond getekend worden. Men kwam binnen door een deur met bovenlicht; achter in de gang onder de trap naar de zolder was een bedstee. Deze werd door de meeste alleenwonenden als opbergplaats gebruikt. In de kamer was tegen de binnenmuur nog een bedstee. Voor het stoken was er een stenen plaat onder de schoorsteen, met een grote haak om een ketel aan te hangen.

Een gevolg van die open stookplaats was wel veel roetaanslag aan muren en plafond hetgeen de kamers somber maakte.

Naast de ondersteuning die de bewoners kregen van de parochie, verdienen de meesten bij, door klusjes op te knappen in de omgeving. Van de gemeente kregen zij op gezette tijden toestemming om te bedelen. Het moeilijkst had Mie Keu het, met haar tien kinderen.

Zij was gescheiden van Klaas Buk. De meeste kinderen sliepen op de grond op zolder.

Dropje en Klaas Pampus maakten heidebezems en heideboenders die zij in de omgeving verkochten. De heideboenders vonden gereede aftrek bij de melkveehouders en melkventers voor het schuren van de melkbussen. Opmerkelijk is dat er veel melkventers, kruideniers en bakkers in Soest waren in die periode. Er waren toen nog niet zoveel wetten en regels om een zaakje te beginnen als thans, dus het was gemakkelijk een eigen zaak te beginnen.

De meeste bewoners van de Bunt waren onder een bijnaam bekend en zo komt het dat van enkelen de ware naam niet achterhaald kon worden. Twee van de bewoners werden nogal door de kinderen uit de omgeving geplaagd t.w. Teus van 't Klooster en zijn twee kinderen (zijn vrouw was weggegaan met een ander) en Zwarte Hanna. Deze ging dan met een heibezem de kinderen achterna tot hun groot vermaak.

De directe burenen van het Seminarie

Op de hoek van het Driftje en de Schoutenkampweg woonde bakker de Vries en oefende er zijn beroep uit. Het huis staat er nog en wordt nog bewoond door een nakomeling, die echter geen bakker is.

Naast de bakkerij staan thans nog de twee "diaconie"-huisjes van de Hervormde Kerk. Deze had ook nog dergelijke huisjes aan de Eemstraat achter de Oude Kerk die ook nog bestaan.

In het huisje naast de bakkerij woonde Hendrik de Bree, kleermaker, die meestal bij de klanten aan huis ging werken. Zijn bijzonderheid was dat hij een houten been had, waar de kinderen hem graag mee plaagden. Een vermakelijk voorval voor de buurt was, toen hij bij een klant, verstrooid, zijn pijp uitklopte in de kom van zijn houten been, dat hij bij het werk altijd afdeed. De binnenvoering smeulde weg, waardoor hij het niet aan kon doen en op een kruiwagen thuis gebracht moest worden.

Zijn buurman was Ravenhorst, ambtenaar bij de gemeente.

Verderop langs het Driftje (dat bij Raadsbesluit van 31 oktober 1917 officieel deze naam kreeg), stond het huis "De Hut" genaamd. Hier woonde het echtpaar Meyer. Zij voorzagen in hun onderhoud door het in huis nemen en verzorgen van weeskinderen. Verder naar binnen in de richting van de Ossendamweg stond het boerderijtje "de Koekoek".

Hier woonden Dit en Hent van den Brink en hun zoon Tiemen bijgenaamd "uit de Koekoek". Dit was baker en assisteerde bij vele geboorten in de omgeving. Haar man schijnt een ambulante handel met een hondekar gehad te hebben. Voordat zij in de Koekoek kwamen wonen hebben zij vermoedelijk ook een tijd in het Seminarie gewoond.

Aan de Soesterbergsestraat stond het boerderijtje van Piet en Gartje van Hattem. Hij was boerenknecht en waarschijnlijk in vaste dienst op een groot bedrijf; hierin was hij bevoorrecht, want velen op de Bunt waren daggelders die per dag naar behoefte op de bedrijven aangeworven werden. Op bijgaande foto van hun huis is een stukje van het Seminarie te zien met op de achtergrond de twee huizen onder één kap. Deze werden gebouwd 1934/35 door een andere buurman nl. de timmerman Rams.

Tussen het Seminarie en de Soesterbergsestraat stond het huis van de

familie Agterveld (zie foto). Hij was bekend als Jan Prins en was rietdekker. Hij werkte in een wijde omgeving b.v. tot in Doorn. Als hij zo'n werk aannam liep hij er heen met al zijn gereedschap op de schouder, kampeerde daar en liep met de hele vracht weer terug. Trouwens vele Soesters liepen in die tijd grote afstanden om naar het werk te gaan en b.v. ook naar Utrecht om boodschappen te doen. Als bijverdiensde deed Jan Prins huisslachten in het najaar. De meeste bewoners van de Bunt verbouwden op het stuk grond bij hun huis wat gewassen en hielden een varken. Dit werd in het najaar geslacht en het vlees gerookt en/of gepekeld voor de wintermaanden.

Het huis van Piet en Gartje van Hattem met rechts op de achtergrond een stukje van het "Seminarie" en de twee woningen onder één kap door de timmerman Rams gebouwd in 1934-35. Links achter de woning "de Hut". Foto van Mevrouw J. de Ruiter - Kraaikamp.

In 1939 werd het huis van de familie Agterveld onbewoonbaar verklaard en afgebroken. Het huis aan de Eemstraat 24 was toen nog niet gereed voor hen en woonden zij een tijdje in het Seminarie. In die periode overleed Jan Agterveld. Kort daarna was het huis aan de Eemstraat gereed en verhuisde mevrouw Agterveld met zoon en dochter, die nog thuis waren, naar de Eemstraat. Tegenover het Seminarie aan de Verlengde Kolonieweg woonde de familie Rams. Hij was timmerman, doch toen de grote vraag naar woningen kwam werd hij aannemer. Bij zijn huis was een vrij groot stuk grond; hierop bouwde hij in 1934/35 een dubbele woning. Op de hoek van de Verlengde Kolonieweg en de Soesterbergsestraat bevond zich de kruidenierswinkel van Jan Venendaal, bijgenaamd Jan Paraplu, omdat hij veelal een paraplu bij zich had als hij uitging. Dit was ongewoon op de Bunt in die tijd doch voor hem heel gewoon.

Het huis van de familie Agterveld met bij de deur Mevrouw Agterveld.
Op de achtergrond de broodwinkel van de dochter van van Ee.
Foto Mevrouw M. Agterveld - van 't Klooster.

Hij kwam nl. uit Amsterdam. Hoe komt het nu dat een Amsterdamse jongen in Soest een winkel begint. De reden is de liefde, hij trouwde nl. met de dochter van één van de medewerkers van het pompstation van de Utrechtse Waterleiding Maatschappij, toen nog officieel genaamd: Campagnie des Eaux, die gevestigd was in Luik. Meer gegevens over deze maatschappij zullen in het vervolgartikel worden opgenomen. Na hun huwelijk vestigden zij zich dus als kruidenier in Soest, hij had nl. hiertoe een opleiding gevolgd in Amsterdam.

Tegenover deze winkel bevond zich de broodwinkel van de dochter van de bakker van Ee, die zijn bakkerij en ook een winkel aan de Torenstraat had. Naast de broodverkoop verhuurde zij de achterkamers van haar pand. Het bestaat thans nog en is uitgebouwd en huisvest de slijterij en wijnhandel van der Linden. Aan de overkant hiervan aan de Gallenkamp Pelsweg was de boerderij van Dries Tammer, bijgenaamd de bereboer.

Deze naam had hij te danken aan de goede beer die hij had, waardoor boeren uit een wijde omgeving hun zeugen bij hem lieten dekken. Vermeldenswaard voor dit hoekje van de Bunt is nog dat na de eerste wereldoorlog de heer Ran in een schuur van deze boerderij een handel begon in U.S. legerkleding, een zg. "dumpshop". De zaken gingen goed en hij kocht van Tammer het stuk grond op de hoek van de Gallenkamp Pelsweg en de Soesterbergsestraat. Hier liet hij een winkelpand bouwen bekend als "het Handelshuis". Daar de kinderen van de heer en mevrouw Ran jong overleden erfden de beide medewerkers de zaak. Eén hiervan is de heer Adama, deze kocht na een tijd zijn compagnon uit.

De Soesterbergsestraat ter hoogte van, links, de Verlengde Kolonieweg en rechts de Gallenkamp Pelsweg (genoemd naar de opvolger van de eerste Burgemeester van Soest Van Steyn van Hensbroek). Links de winkel van Jan Venendaal. Volgens enkelen woonde in het witte huisje rechts Jan Boon. Volgens anderen Piet Schouten, genaamd de Bree. Foto uit de kaartenverzameling van de heer G. van Brummelen.

Tot besluit nog een bijzonderheid over de Soesterbergsestraat. Na een reconstructie werd deze beplant met Amerikaanse eiken met er tussen sparren. Dit is duidelijk waar te nemen op de luchtfoto bij dit artikel.

Reacties ter verbetering en/of aanvulling op de in dit artikel verwerkte gegevens worden zeer op prijs gesteld opdat het verleden zo correct mogelijk wordt vastgelegd.

Soest, november 1986

HAMELENBERG (BARTOLOTTI-VOSSEVELD) door Ds. J.J. Bos

De heugenis van het "Kasteel Hamelenberg" is op Soest zoozeer uitgestorven dat ik het bericht van van Heussen, in zijne "Historie ofte Beschrijvinge van het "Utrechtsche Bisdom", op het artikel "Zoest", luidende: "het oude kasteel Hamelenberg, 't welke al gebouwt is in 't jaar 1370", bijna voor eene vergissing zou gehouden hebben. Onder het volk leeft ook niet de kleinste herinnering van dit kasteel, noch zijn naam, noch van de plaats waar het kan gestaan hebben.

In den schoubrief echter van Bisschop Florens van Wevelickhoven, en Burgemeesters,

Schepenen en gemeene Raad der Stad van Amersfoort, van 5 maart 1393, op de Schouwe van den Nieuwen Eemdijk, onder de Polder de Slaage, leest men: "De dijk strekt van Netelenburg aan Ruetsgenschamp, en voort den kleinen dijk, strekkende al langs Ruetsgenschamp en over Everts land van Krachtwijk aan die Vueden strate toe." Hierna volgt: "die Dijkcedulle van den Slage, en begint van Netelenberg aan te meten tot Hamelenberg toe." Daarin komt verder voor: "Het Convent van St. Brigitta te Soest met haar gesellen, 43 roeden. Het Convent van Marienhove met St. Aechten, van half die groote Lockmate, en heel die kleijne Lockmate, 7 roeden min 6 voet." Nog eens: "het Convent van Brigitten te Soest, met haaren gesellen sullen voort dezen dijk houden tot Hamelenberg, van 98 roeden, en dat schut sullen zij houden". Hierna volgt nog: "den Vuedijck; Die Reguliers van Krachtwijck." De hier genoemde Vuedijck, (ook welk Vudijck, Vuedijck, of Vuydijck), is een dijk onder de Gemeente Hoogland, en ligt oostelijk van de Grebbe-Linie ter hoogte van Krachtwijk en Hoogerhorst; daar ter plaatse is in de Linie eene "post met twee batterijen", de laatste meer naar den Vuydijck.

Op grond van deze gegevens moet men besluiten, dat het Kasteel Hamelenberg, met de daarbij behoord hebbende landerijen en bosschen, gelegen was tusschen Mariënborg, de Eem, Marienhoff, en de duinen, en dan komt men zelf op de gedachte, dat dat Kasteel gestaan moet hebben op de plaats, die wij wel eens "de boerderij met de grachten" noemden. Dat huis, met moes- en bloemtuint, ligt nu nog op een vierkant tusschen grachten, aan het begin van het Vosseveld, aan de rechterzijde van den hoek, waar thans de straatweg van Soest naar Amersfoort links ombuigt.

Het bezit nu nog een mooien grooten ouden kelder, en in 1847, gelijk ook nog vele jaren later, zag men van den straatweg af, aan de rechterzijde van den oprijweg naar de boerderij, achter fraaie oude berkeboomen, een schilderachtig oud gebouwtje, dat voor portiers-, koetsiers-, of tuinmanswoning kan gediend hebben, keurig gemetseld van roode en gele baksteen; de Soester-photographen Ebbenhorst en Zoon hebben er eene afbeelding van gemaakt, waarvan een exemplaar in mijn bezit is. Ook de bosschen aan de oostzijde van het huis, welke zich naar de zijde van Amersfoort uitstrekten tot aan de eerstvolgende steeg, droegen in die dagen nog de blijken van vroegeren parkaanleg, waarvan misschien ook thans nog wel wat over is. In dien tijd lag er ook nog daar ter plaatse, tusschen het bouwland en de kromming van den straatweg, een wild en als onbeheerd stuk grond, dat blijkbaar behoord had tot een vierkant stuk grond vóór de boerderij, en dat de ondernemers van den straatweg mede hadden moeten koopen om den hoek in dien weg te kunnen afronden, en daarna als overbodig hadden laten liggen; ook dat stuk grond droeg toen nog blijken van tot zekeren aanleg behoord te hebben. Later hebben de eigenaars van de aangrenzende bouwlanden die stukjes aangekocht, en bij hunne akkers getrokken.

Of de naam "Hamelenberg", waarmede dit kasteel oorspronkelijk genoemd werd, saamhangt met den naam van het Graafschap Hameland, d.i. Chamavenland, durf ik niet beslissen, al acht ik het niet onmogelijk.

Ter plaatse waar dan, naar mijn vermoeden, Hamelenberg gezocht moet worden, leest men op landkaarten der Provincie Utrecht, of van Eemland, meermalen "Bartholottie". Zóó, onder anderen, op de gekleurde kaart, die getiteld is: "Dominii Ultrajectini Tabula Auctore Frederico de Wit, Amsterodami"; onderaan leest men: tot Amsterdam bij Frederick de Wit, in de Calverstraet bij den Dam in de Witte Paskaert." Die kaart is zonder jaartal, maar de rechte weg van Amersfoort, over den berg, naar De Bilt, staat er niet op, en daar deze weg aangelegd is van 1647 tot 1652, is de kaart natuurlijk ouder. Ook op landkaarten van lateren tijd, zoals die welke getiteld is: "Tabula nova. Provinciae Ultrajectinae, quam jussu Nob-Lujus Domini Ordinum Emensis est Bernardus de Roy, Geometra, et in lucem edidit Nicol. Visscher, cum Privilegio Praepot. et Nob. Ordinum Foederati Belgii. Nunc apud Petrum Schenk junior."

Ook deze kaart is zonder jaar, maar de rechte weg van Amersfoort naar De Bilt staat er op. Ja, tot 1772 toe, komt het goed "Bertholotti", in gestippelde vierkantjes, op dezelfde plaats voor.

Op de verklaring nu van den eersten getuige moet men aannemen, dat het kasteel, dat in 1370 Hamelenberg heette, reeds voor 1647 Bartholotti genoemd werd; en dan hoogstwaarschijnlijk naar een geslacht dat er eigenaar, misschien ook wel bewoner,

van was. Het volgende leert ons de geschiedenis. Jean Baptista Bartholotti stierf kinderloos, maar maakte zijn behuwd broeder, Christiaan van den Heuvel, gehuwd met Jenne de Boubais, erfgenaam, onder voorwaarde dat deze den naam en het wapen der Bartholotti's zou aannemen.

Een zoon van dezen Christiaan, genaamd Willem Barholotti van den Heuvel, trouwde met Jacoba van Erp, en uit dit huwelijk werd in 1640 eene dochter geboren, die genaamd werd Jacoba Victoria Bartholotti van den Heuvel, en in 1680 te Soest woonde. Een glas, met de wapens van Bartholotti van den Heuvel en van van Erp, op gewone schilden, en boven elk schild het jaartal 1675, zag men vroeger in de Hervormde kerk te Soest, en is beschreven, onder nummer 15 in de geschiedenis van dat gebouw.

Nu kan Hamelenberg wel reeds vroeger, naar Jean Baptista of diens voorouders, Bartholotti genoemd zijn, of zijn erfgenaam, en diens nakomelingen, hebben, uit erkentelijkheid jegens den erfoom, zijn naam aan dat goed gegeven, zeker is het dat Jacoba Victoria Bartholotti van den Heuvel op genoemden datum, en hoogstwaarschijnlijk reeds vroeger, te Soest woonde, al was zij dan ook op dat oogenblik in Amsterdam, waar zij een huis gehuurd had nabij den Regulierstoren, dat zij met hare zuster Splinter, en de dochter van deze, had betrokken.

De wetenschap van deze bijzonderheid danken wij aan iemand, die haar op dien dag te Soest wilde bezoeken, doch haar afwezig vond, namelijk Constantin Huygens, de Zoon. Hij was een neef van Jacoba Victoria, en Secretaris van Z.H. Prins Willem III, later Koning van Engeland.

In deze betrekking was hij met den Prins meermalen op Soestdijk, en bracht dan bezoeken aan zijne nicht. Uit iets, dat door hem op 11 October 1682 aangetekend is, zou men opmaken dat hij niet, of tenminste niet altijd, op het Paleis logeerde, (dat toen veel kleiner was dan nu), maar in eene "Herberg", wat dan mogelijk wel de "Drie Ringen" is geweest.

Jacoba Victoria Bartholotti van den Heuvel, die op 9 November 1680 te Soest woonde, trad in Juni 1686, 46 jaren oud, in het huwelijk met Mr. Coenraad van Beuningen, geboren in 1622, dus 64 jaren oud.

Deze vereeniging is al spoedig voor beiden een zwaar juk geworden.

Hij was misschien een groot Staatsman, maar toch ook een gansch bijzonder mensch. Zoon van Geurt van Beuningen; Burgemeester van Amsterdam, bezocht hij eerst de Latijnsche School aldaar, daarna de Hoogeschool te Leyden, en promoveerde in de Rechten.

Reeds in dien tijd openbaarde zich iets vreemds in hem, want terwijl hij nog student was, liep hij weg, om zich te Rijnsburg bij de Collegianten te voegen, en aan hunne godsdienstige samenkomsten deel te nemen. In 1643 echter liet hij zich door zijne vrienden bewegen, om de betrekking van Secretaris van Amsterdam aan te nemen. Zeven jaren later, dus in 1650, legde hij dat ambt neder, en ging te Rijnsburg wonen, ten einde in het beschouwende leven der Collegianten het geluk en de rust te zoeken, welke hij in het Amsterdamsche stadsleven niet kon vinden. Een jaar later echter nam hij het Pensionarisschap der hoofdstad, dat hem aangeboden werd, aan, en keerde op die wijze tot het maatschappelijke leven terug. Nu toonde hij eerst met welke groote talenten hij was toegerust. Zesmaal werd hij Burgemeester van Amsterdam. Gewichtige zendingen werden hem opgedragen: in 1652 naar Zweden; in 1655 naar Denemarken; in 1660, 1664 en 1668 naar Frankrijk; en in 1670 naar Engeland. In 1686 echter verzocht hij van het Burgemeestersambt ontslagen te worden, want hij verviel weder in de vroegere godsdienstige dweperij, welke tot ongeneeslijke krankzinnigheid oversloeg, zoodat hij gestadig bewaakt moest worden, wat voortduurde tot aan zijnen dood op 20 October 1693.

Een huwelijk met zulk eenen man kon niet gelukkig zijn; allerlei tegenstrijdigheden wettigden die vrees: zooals de proef, die hij op 28 jarigen leeftijd nam, om te bewijzen dat de mensch zich aan eene zeer eenvoudige levenswijze kan gewennen, en zich met 35 tot 40 gulden een jaar lang van het noodige voedsel kan voorzien. Tot zulk eenen levensregel heeft hij ook later zijne vrouw en de verdere huisgenooten willen dwingen. Tot een juist oordeel over hem heeft ook beteekenis, wat sommige aanzienlijke vreemdelingen, met wie hij als Burgemeester, of als Gezant, in aanraking kwam, van hem getuigd hebben. De Britsche Gezant William Temple, schreef over hem aan Graaf

Arlington; "Als gij hem ziet, zult gij niets vinden 't welk de agting die gij voor hem hebt, zou kunnen verminderen, dan alleen dat hij veel meer genegen is om zelf te spreken, dan om anderen te hooren; en dat hij, door rijkdom van denkbeelden, somtijds zo lang over eene zaak redeneert, dat het verveelt."

In 1660 schreef Abraham de Wicquefort over hem: "Il a une très grande vivacité d'esprit, une facilité de s'exprimer inimitable et un fonds de raison, dont ses discours sont remplis, qui ne se tarit jamais."

En Burnet liet zich aldus uit: "He was a man of great notions, but talked perpetually, so that it was not possible to convince him, in discourse at least, for he heard nobody speak but himself. He had a wonderful vivacity, but too much levity in his thoughts. His temper was inconstant; firm and positive for a while, but apt to change from giddiness of mind rather than from any falsehood in his nature." - Met Jan de Witt, Francois van Aerssen, Nicolaas Witsen, Hieronymus van Beverningh en anderen, was hij oorspronkelijk geestverwant, en behoorde dus tot de anti-stadhouderlijke partij, maar nadat hij uit de verte den moord van Jan de Witt had aanschouwd, sloot hij zich bij de Prinsgezinden aan.

Als Bewindhebber der O-Indische Compagnie, verkwistte hij een aanzienlijk vermogen met dobbelarij in effecten, en het opkopen van Indische Actiën. - Zoolang hij ongetrouwd was, werd zijne huishouding bestuurd door zekere Madame d'Alonne, van zich zelve Juffrouw Fierentz, weduwe van een fransch officier, eene dame van gansch niet onbesproken levensgedrag. Deze was in het bezit van zulke rechten en aanspraken op hem, dat zij zich, toen er sprake kwam van zijn huwelijk met Jacoba, eerst niet wilde laten afkopen, zelfs niet, naar gezegd werd voor 24 duizend gulden, maar waarvan zij later toch, naar het schijnt tegen een flink pensioen, afstand heeft gedaan. Dit alles in het oog houdende, is het onbillijk de schuld van het ongelukkige huwelijk alléén op Jacoba te werpen, zooals Coenreat Droste doet, in zijnde "Overblijfsels van Geheugchenis" en vooral L. Sean, in zijne aantekeningen daarop, die zelf verklaren moet te spreken "na ick gehoort heb van een die toen bij zijn Ed. heeft "gewoont", wat zeker zijn ongunstig oordeel niet rechtvaardigt.

Zeker had Jacoba hare eigenaardigheden, zelfs in die mate dat een goed vriend en bloedverwant als Huygens was, zich gedrongen gevoelde om haar te waarschuwen tegen een huwelijk met dien man. In zijn Journaal lezen wij dat de Prins, op 16 October 1682, van Soestdijk uit, op de jacht was, en dat hij bij Jacoba ging eten, waartoe zij hem daags te voren had uitgenodigd. Ná den middag ging hij met haar wandelen, en kwam het gesprek op van Beuningen. Hij zeide, dat hij meer wist van hare onderhandelingen met hem dan zij meende, en dat "sij een sottin was van haer soo te laten amuseren, daer mad^e d'Alonne recht uyt seyde dat engagementen met hem had." Zij drong hem zeer om te zeggen wat hem daar van bekend was, hetgeen hij echter weigerde, als goed vriend van van Beuningen. Hij vroeg haar of zij wel bedacht hoe oud zij was, en hij ook. Zij zeide "dat het eene fataliteit was, haer opgeleght, beginnende te krijten, en dat bekende all de reden aen mijn zijde was en tongelijck aen haere, dat hij een verstandigh man was, maer de sotste conduite van wereld gehouden hadt, houdende Joff. Ferentsz aen en sigh engagerende aen dat oude wijff, en begon eyndelijck soo te krijten, dat bij een boom nederhurkte en snickte geweldig, soo dat qualijck weder op wilde."

Zooals gezegd is, in Juni 1686 zijn zij getrouwd, en in Mei 1689 begon van Beuningen allerlei kwaad van zijne vrouw te spreken, maar ook allerlei dwaasheden te doen. Op 14 Januari 1690 klaagt zij, over wat zij met haren man moet uitstaan, en over het deel van haar goed, dat zij "met sijn malle concepten verloren had."

Op 28 Maart 1690 is hij reeds onder curatele gesteld en is zijn vermogen onder het beheer van zijne vrouw, en eenige andere personen; zij verkoopt het huis van haren man in Amsterdam, en is voornemens met de meubelen even zoo te doen, en te Soest te gaan wonen.

In dat zelfde jaar is zij hard ziek. Hij wordt in huis gehouden, en bewaakt door eenen knecht en eene meid, voor wie hij preekt. Op 27 Februari 1691 vertelt iemand, dat van Beuningen, in het begin van zijne krankheid, eens zijne vrouw uit het bed gejaagd had, en dat zij, doodsbenuwd, in eenen hoek van de kamer nedergekropen, hem gebeden had haar niet te vermoorden. Op 15 April 1692 heet het dat van Beuningen mooi begint

te beteren, maar op 7 Maart 1693 is hij weder veel erger, en op 20 October 1693 sterft hij, te Soest, of elders, ik heb dat niet kunnen ontdekken.

Zijne weduwe overleed op 22 October 1718, en is dus 78 jaren oud geworden. Waarschijnlijk is zij wel te Soest gestorven en begraven, want haar rouwbord, (beschreven sub. No. 12), hangt daar nog altijd in de Hervormde Kerk, met een weduwekrans om het wapen.

HET KASTEEL HAMELENBURG

door P.J. v.d. Breemer

Toen Ds. J.J. Bos in het begin van deze eeuw zijn geschiedenis van Soest schreef, was het bestaan van het vroeg - middeleeuwse kasteel Hamelenburg te Soest wel bekend, doch de locatie waar dit kasteel zou hebben gestaan wist men nog niet.

Zaam veronderstelde Ds. Bos, dat het mogelijk zou kunnen zijn, dat deze versterkte plaats de voorloper geweest is van de latere buitenplaats "Berg en Dal" in de Birk, hetgeen blijkt uit het hier voorgaande artikel van zijn hand.

De Keunen gausende

*Dat Eersterlyc bykans acte van Schending des boedels
en nalaten Schep Lunnex Maeder & Salje Broete in Leuen
Eckherwoote van Hendrickus Buischaar des Regenten
des Mei achttienhondert Vier en zeventig voor den onder
geboekenden Notaris en getuigen verleden geragte
Streend, Overgedeschaerw ten Kantore van de bewaring
des bypotheekente Amoespoet den tusseden Junij daaraan
Volgende in deel 195 Numero 82 van de Compagnanten
incker door de onvoordele Helft is toebedeelt geworden
Vier hoestaren acht en zeventig arentken Gentiaeren Mei
land genaamt Hamelenburg gologew onder de Gemeente
Hoozland en op den specieels gewijken Kadasterale. leg
ger die Gemeente bekend in Chartie A Numero 546*

Fragment uit een acte van 1878

Het kasteel Hamelenburg wordt vermeld in "De Tegenwoordige Staat, deel 12 Utrecht", van 1777.

Het oud-adellijke kasteel, gelegen in het Gerecht Soest, is reeds voor 1370 gebouwd, en werd bewoond door het geslacht "Hamelenburg" uit Amersfoort.

Een andere vermelding geeft als plaats aan de polder "De Slaagh".

Deze polder ligt aan de Oostelijke oever van de Eem, tegenover "De Grote Melm".

Tot het jaar 1814 behoorde deze polder nog tot het Gerecht van Soest, zoals blijkt uit een verslag van de vergadering van 27 december 1814 van de gemeenteraad van Soest. (Oud Archief Gemeente Soest.)

Hieruit blijkt dat "de Hond en Slaagpolder, over de Rivier den Eem gelegen, welke voor voormaals onder de gemeente Zoest behoorden" toegevoegd is aan de gemeente Hoogland, in totaal 129 morgen en 483 roeden groot.

De ondergrond, tegenover de Grote Melm, is voor de bouw van een vesting zeer geschikt, want juist hier ligt een hoge zandhorst tussen de venige kleihoudende weidegronden.

Een vroegere bewoner van de Melm meent nog te weten, dat er in de daar liggende weilanden sporen van bebouwing zijn gevonden, doch kan de plek of plekken niet meer aanwijzen. De graslanden dragen nu nog de naam Hamelenburg, in de volksmond "Hommelenbarg" genoemd.

Mogelijk kunnen archeologen hier nog iets vinden, want er zou toch nog iets in de grond zitten.

Hoe het kasteel is verdwenen is niet bekend. Men gist, waarschijnlijk verwoest door Maarten van Rossum rond 1540, maar het kan ook door watersnoodrampen in de middeleeuwen zijn verdwenen.

Bronnen:

- Ds. J.J. Bos - Geschiedenis van Soest
- Ir. J.D.M. Bardet - Kastelenboek Provincie Utrecht
- Tegenwoordige Staat der Verenigde Nederlanden, 12e deel, uitgegeven bij de Wed Isaak Tirion 1777
- Nederlandse Leeuw 1907 en Familieblad 1883 - 1884, de Familie Hamelenburg.
- Oud Archief van de Gemeente Soest.

SOESTERBERG II

door P.J. v.d. Breemer

Op zoek naar de eerste vaste bewoners van Soesterberg, naar de autochtonen. Welke families hebben zich vanaf ca. 1700 gevestigd op de grote heidevlakte van de "Amersfoorder Berch" onder de gemeente Soest, die voor die tijd onbewoond was?

In 1692 mochten de katholieken in Soest weer een parochiekerk gebruiken, en de eerste pastoor, die als missionaris van de Propaganda fide werd aangesteld was Johannes van Hagen. Na zijn overlijden op 2 juni 1703 werd tot zijn opvolger benoemd pastoor Justus van Beest.

Uit de doop-, rouw- en trouwboeken, die door deze Justus van Beest werden bijgehouden, zijn gegevens te vinden over die eerste bewoners van Soesterberg. Want niet alleen werd b.v. in het doopboek de geboortedatum, de naam van de dopeling, en de namen van vader, moeder en doopgetuige vermeld, maar pastoor van Beest ging er ook bij aantekenen waar de dopeling vandaan kwam. Dit heeft hij gedaan van 1704 tot 1742. Uit de wijde omgeving worden in de kerk te Soest kinderen ten doop gehouden, en er wordt dan bij vermeld, b.v. "Ex (uit) Hilversum", "ex Bunschoten", "ex Ceulhorst", "ex Dolre", "ex Baren" e.a.

Maar kwamen de kinderen uit Soest, en dat was toch het merendeel,

dan werden de toen reeds gebruikte namen van de diverse wijken in Soest genoemd. Wij laten er hier verschillende volgen, zoals "Ex Lang end", "Ex Kort end", "Ex Vossevelt", "Ex Hoge Birk", "Ex Aüwe Mellem", "Ex IJsselt", "Ex Soestdijk", "Ex Teut", "Ex Aghter den Engh", "Ex Bunt", "Ex Aghter den Bergh of ex Montibus (uit de bergen)". En met die laatste twee lokaties wordt Soesterberg bedoeld. Justus van Beest schreef aldus het oudste adresboek van Soest. In de tijd van 1704-1742 zullen er ca. 900 inwoners in de gemeente Soest geweest zijn. Het aantal dopelingen was per jaar ca. 30 à 40, waarvan er maar enkelen van buiten Soest, maar ook maar enkelen van Soesterberg kwamen.

Ook waren niet alle bewoners van Soest lid van de Rooms-Katholieke Kerk, en uit aantekeningen van Ds. J.J. Bos zou het aantal lidmaten van de Nederduits Hervormde Kerk in die tijd ongeveer 50 à 60 personen zijn geweest, en dat komt neer op ca. 150 à 200 gezinsleden. Van 1748 is bekend dat er 196 huizen waren in Soest, maar hoeveel er daarvan in Soesterberg gebouwd waren is niet bekend. Trouwens welk huis in Soesterberg zou daar het oudste huis zijn, en van welke datum is het dan? Hoeveel huizen van voor 1800 zouden er nog zijn? Achternamen kwamen er in die tijd nog heel weinig voor, en er werd gebruik gemaakt van patroniemen d.w.z. persoonsnamen, afgeleid van de naam van de vader.

Zo wordt b.v. vermeld:

Die 15 Octob. 1708	dit is Op 15 Oct. 1708
Baptiz Goosen	Is gedoopt Goosen
Parent Ruth Goosen	Ouders Ruth Goosen
Annie Beeren	Annie Beeren
Suscept Baertie Rütse	Getuige Baertie Rütse
Ex Montibus	Uit de bergen

Anderhalf jaar later wordt er een zusje geboren nl. 4 mei 1710. Bartie dochter van Rutgert Goosen en Anna Berens, getuige Bartie Rutte, Aghter de bergh.

Maar interessanter wordt het wanneer er achternamen worden genoemd, en dat gebeurt voor het eerst in 1712.

Hier volgt een aantal aantekeningen van geboorten tussen 1712 en 1742, waarin een achternaam is genoemd. Zeer waarschijnlijk zijn er nog familieleden hiervan in Soesterberg woonachtig.

Datum en naam dopeling	Naam ouders	Doopgetuige en plaats van herkomst
20-3-1712 Pieter	Peeter van fulpen en Engeltie Peeter	Neeltie Dirk Ex montibus
16-3-1713 Arisie	Peeter Peeterse van Vulphen en Engeltie Peeter	Maritie Aeltie Baü- dewijn Ex montibus
28-7-1717 Leijsbet	Baudewijn, z.v. Mengs Verdijk en Maria Marie Aeltie Stautenburg en Lijsbet	Marie Cnelis v Soest en Fijgie Teunisdijk
4-1-1718 Jan	Hermen van Cnelis de Swart en Hanna de hoos en Mertie d.v. Jan van Noij en Jannigie Jans	Wilmijn van Jan van Vrij en Jannetie Jans Aghter de bergh

27-2-1718 Cnelis	Cors z.v. Arie Jan Schipper en Wilmpie Metie d.v. Teunis Cuier en Seijmetie	Marie v. Aelt Rijers en Lijsbeth ex aghter de bergh
13-10-1721 Wilmijntie	Jah z.v. Jan Aartse Schipper en Gerrigie Teunis en Aeltie Teunis d.v. Teunis Cuijer en Seijmetie Hendriks	Engeltie Peeter Janse Ex aghter de bergh
22-10-1722 Neeltie	Cneelis Cnelisse van Vulphen z.v. Cnelis Hendrikse van Vulphen en Dirkie Peeterse, d.v. Peter Meijnesse en Neeltie Andriesse	Marie Dirk Ex montibus
14-10-1727 Gerrit	Wilm z.v. Ari Jan Aartse Schipper et Gerrigie Theunis en Huibertie d.v. Toon de Ridder en Maria	Peternelle v. Rijertie et Jan Artie Teunis Ex montibus

Deze gegevens komen dus uit het doopboek van de RK kerk van Soest. Tot ca. 1800 zijn er echter nog meer namen van inwoners van Soesterberg bekend, en wel uit het "Huwelijksregister van de Gereformeerde Gemeente Soest", en uit het "Huwelijksregister van het Gerecht Soest". Een zeer veel voorkomende naam is "Smorenburg". De hierboven genoemde familie "Schipper" is die familie "Smorenburg", welke naam na ca. 1740 steeds is gebruikt.

Die 12 Aug. 1714
Baptiz. Barbara
Hendrik. rouw Ex klooster
Parent. Gerrigie Wiltus
Juscop. Cnelis van
Die 28. Aug. 1714
Baptiz. Neeltie Ex maritij
Parent. Engelie Peeters
Juscop. Pieter van prulpe
Juscop. Neeltie Andries.
Die 18 septemb 1714
Baptiz. Peter
Parent. Cnelis Peeters Ex layser
Juscop. Willema Jacobs
Juscop. Meijne van

Verder komen in de bovengenoemde registers tot ca. 1800 nog de volgende namen voor van inwoners van Soesterberg:
 Van den Berg-van Maeren-van Maeren-Bosch-van Hattem-Wouter Theunisse, geh. met Johanna Hartman-Weerdensteijn-van Dijen- en Wijnen.
 Voor 1800 zijn er dus al meerdere families in Soesterberg woonachtig. Hoe het er begin 1800 uitziet proberen wij een volgende keer te behandelen. Voor op- of aanmerkingen houden wij ons zeer aanbevolen, om ook daarmee zo veel mogelijk van de geschiedenis van Soesterberg vast te leggen.

Bronnen: Doopboek Parochie H H Petrus en Paulus Soest
 Eemlandse Klappers deel 14 J H M Putman

Hôtel Okhuijsen - Soestdijk

Pension - Café - Restaurant

Burg. Grothestraat, 32 Tel. 173

Vergunning

Lunch — Diners — en den geheelen dag Restaurant
 à la Carte tegen concurrerende prijzen.

Aparte zaal voor partijen — Schitterend Terras

Hotelkamers met warm en koud water

Uitzending van Diners met servies en glaswerk

Voor gezelschappen speciale tarieven

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The text suggests that a consistent and thorough record-keeping system is essential for identifying trends and making informed decisions.

In the second section, the author addresses the challenges of budgeting and financial planning. It notes that many businesses struggle to stay within their budgets due to unforeseen expenses or changes in market conditions. The document provides several strategies to mitigate these risks, such as setting aside a contingency fund and regularly reviewing the budget to adjust for any deviations. It also highlights the importance of having a clear financial goal and a realistic timeline for achieving it.

The third part of the document focuses on the role of technology in modern business operations. It discusses how various software solutions, such as accounting systems and CRM tools, can streamline processes and improve efficiency. The text mentions that while technology offers many benefits, it also comes with its own set of challenges, including data security and the need for employee training. The author advises businesses to carefully evaluate their options and invest in technology that aligns with their specific needs and goals.

Finally, the document concludes with a section on the importance of customer service and relationship management. It states that in a competitive market, providing excellent customer service is a key differentiator. The text suggests that businesses should focus on understanding their customers' needs and preferences, and then tailor their products and services accordingly. It also emphasizes the value of building long-term relationships with customers, as this can lead to repeat business and positive word-of-mouth referrals.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial statements. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The document further explains that proper record-keeping is essential for identifying trends, managing cash flow, and complying with tax regulations.

In addition, the document highlights the need for regular reconciliation of accounts. By comparing the company's internal records with bank statements and other external sources, discrepancies can be identified and corrected promptly. This process helps to prevent errors from accumulating and ensures that the financial data is reliable and up-to-date.

The document also addresses the importance of using appropriate accounting methods and principles. It notes that consistency in the application of these methods is crucial for providing meaningful and comparable financial information. Furthermore, it stresses the importance of transparency and honesty in all financial reporting, as this is the foundation of trust and credibility.

Finally, the document concludes by stating that effective financial management is a key factor in the success of any business. By following the guidelines outlined in this document, businesses can ensure that their financial records are accurate, complete, and reliable, thereby enabling them to make informed decisions and achieve their long-term goals.